

РЕШЕНИЕ

№ 40398

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8551** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 1 във връзка с чл. 67в, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Я. А. Ф., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], непридружен малолетен, действащ чрез назначения му по реда на Закона за правната помощ особен представител – адвокат В. Л. от Адвокатска колегия – Х., против Решение № 13930/14.06.2026 г. на решаващ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 67в, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е отказано прехвърлянето на жалбоподателя в Република А..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че административният акт е немотивиран и не почива на действителните факти по случая в нарушение на чл. 7 и чл. 59, ал. 2 от АПК. Твърди се, че решаващият орган не е изяснил обективната истина и е нарушил принципа за зачитане на най-добрия интерес на детето по чл. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, както и нормите на чл. 6 и чл. 8 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета. Сочи се, че бащата на детето пребивава законно в Република А. с предоставен статут на международна закрила и че двамата са изразили изрично писмено съгласие за събиране на семейството. По тези съображения се иска отмяна на оспореното решение и връщане на административната преписка на органа за продължаване на процедурата по прехвърляне.

Ответникът – Решаващ орган при ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт Н. К., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Я. А. Ф. е гражданин на Сирийската арабска република, [дата на раждане] в [населено място], С.. На територията на Република България той има качеството на непридружен малолетен чужденец (на 14-годишна възраст към датата на постановяване на акта).

За първи път чужденецът е подал молба за предоставяне на международна закрила в Република България с вх. № 3163 от 03.09.2024 г. в РПЦ – [населено място] при ДАБ при МС. С Решение № 4082 от 14.07.2025 г. на председателя на ДАБ при МС на Я. А. Ф. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е било връчено на 28.08.2025 г. и е влязло в законна сила, тъй като не е било обжалвано по съдебен ред.

На 23.10.2025 г. чужденецът е подал последваща молба за международна закрила с рег. № 44322 в РПЦ – Х., в която е навел нови обстоятелства, отнасящи се до личното му положение, а именно, че баща му А. Ф. пребивава законно на територията на Република А. като лице с предоставена международна закрила, поради което е изразил желание да се събере с него и желае процедурата на търсещия закрила да се разгледа на територията на Република А..

С Решение № 176 Х от 17.11.2025 г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 1 от ЗУБ подадената последваща молба е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

С Разпореждане № 44322 от 08.01.2026 г. на интервюиращ орган в РПЦ – [населено място], на основание чл. 67а, ал. 2, т. 1 от ЗУБ е образувано производство по глава VI, раздел Ia от ЗУБ за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила съгласно Регламент (ЕС) № 604/2013. В рамките на производството от Дирекция „Социално подпомагане“ е представен Социален доклад с вх. № РПЦХ-01-316 от 20.01.2026 г., съдържащ оценка на най-добрия интерес на детето и констатация, че то е настанено в приемно семейство при полагане на адекватни грижи, като е изразено становище за целесъобразността от събиране с родителя.

На 26.01.2026 г. отдел „Д.“ при ДАБ на Република България е отправил до компетентните власти на Република А. (Федерална служба по въпросите на имиграцията и убежището – ВФА) искане с референтен № 91968BG001 за поемане на отговорност за Я. А. Ф. на основание чл. 17, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 604/2013. Към искането са приложени наличните писмени доказателства: копие от документа за самоличност на бащата, удостоверяващ предоставената му закрила и адрес във В., извлечение от гражданския регистър за семейно положение, както и писмените съгласия на малолетния и неговия баща за събиране на семейството на територията на Република А..

С писмо (нотификация) от 26.03.2026 г. австрийските власти са отказали да одобрят искането за поемане на отговорност, като са изискали допълнителна информация относно начина на провеждане и резултата от оценката на най-добрия интерес на детето, точното посочване на документа със съгласието на бащата и изясняване на процесуалните действия на българските органи по първата молба за закрила от 03.09.2024 г. В отговора

изрично е посочено, че междувременно Република А. не се счита за компетентна по смисъла на Регламент „Д. III“.

На 07.04.2026 г. отдел „Д.“ на ДАБ е изпратил искане за преразглеждане на отрицателния отговор по реда на чл. 5, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1560/2003 на Комисията. С искането българските власти са предоставили подробни разяснения, че първото производство е приключило с влязло в сила решение за отказ, че подадената последваща молба е допусната до производство поради представените нови обстоятелства, като отново са приложили изготвения социален доклад с оценка на висшия интерес на детето и писмените съгласия на детето и бащата.

С последваща нотификация от 11.06.2026 г. Федералната служба по въпросите на имиграцията и убежището на Република А. е уведомила българските власти за окончателен отказ за поемане на отговорност за Я. А. Ф.. Австрийските власти са мотивирали отказа си с обстоятелството, че разпоредбата на чл. 17, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 604/2013 изрично предвижда възможност за отправяне на искане за поемане на отговорност само „преди да бъде взето първо решение по същество“, докато по отношение на кандидата в България вече е постановено първо решение по същество, с което му е отказана международна закрила. Поради това австрийската страна е приела, че чл. 17, параграф 2 от Регламента е неприложим и Република А. не е компетентна да поеме отговорността за разглеждане на молбата.

Въз основа на така установената фактическа обстановка и окончателния отказ на Република А., на 12.06.2026 г. решаващият орган при ДАБ при МС е издал процесното Решение № 13930/14.06.2026 г.), с което на основание чл. 67в, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е отказал прехвърлянето на Я. А. Ф. в Република А.. Решението е връчено на особения представител на малолетния на 06.07.2026 г., а жалбата срещу него е депозирана чрез органа на 09.07.2026 г. (входирана в АССГ на 13.07.2026 г. под вх. № 24766).

При така установената фактическа обстановка, Административен съд – София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в преклузивния 7-дневен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ от активно легитимирано лице – адресат на акта, действащо чрез надлежно конституиран особен представител по реда на Закона за правната помощ, и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол акт пред местно и предметно компетентния административен съд.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от материално и териториално компетентен административен орган. Съгласно чл. 67в, ал. 1 от ЗУБ решението за разрешаване или отказ на прехвърлянето се взема от „решаващия орган“. Със Заповед № 08-05-141 от 11.03.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, издадена на основание чл. 48, ал. 1, т. 9 от ЗУБ, Е. Д. З. – началник на отдел „Д.“ в ДАБ при МС, е изрично определена за решаващ орган за провеждане на производствата по глава VI, раздел Ia от ЗУБ.

Решението е издадено в предвидената писмена форма, от формална страна съдържа правни и фактически съображения. Наведените в акта мотиви са напълно достатъчни, за да се разберат съображенията на органа и да се упражни ефективен съдебен контрол за законосъобразност.

При провеждане на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Производството за определяне на компетентната държава членка е образувано надлежно с разпореждане по чл. 67а, ал. 2, т. 1 от ЗУБ. Спазени са всички

специални гаранции, предвидени в чл. 6 от Регламент (ЕС) № 604/2013 и Закона за закрила на детето: на малолетния е назначен особен представител, осигурен е преводач, проведени са интервюта, изискан е и е приет Социален доклад с оценка на най-добрия интерес на детето от компетентната дирекция „Социално подпомагане“ и е съобразено настаняването му в приемно семейство.

Съгласно чл. 67а, ал. 1 от ЗУБ производството по раздел Ia на глава шеста се провежда в съответствие с Регламент (ЕС) № 604/2013 и Регламент (ЕО) № 1560/2003. Разпоредбата на чл. 67в, ал. 1 от ЗУБ изрично повелява, че след проверка на доказателствата, изпращане на запитване за поемане на отговорност и получаване на отговор от запитаната държава членка, решаващият орган взема решение, с което: 1. разрешава прехвърлянето, или 2. отказва прехвърлянето.

В настоящия случай българският административен орган е изпълнил стриктно регламентиранияте в европейското и националното право процедури. След допускане на последващата молба до производство и установяване на данни за законно пребиваващ родител в А., отдел „Д.“ е иницирал производство по чл. 17, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 604/2013 чрез стандартен формуляр по Регламент № 1560/2003. След получаване на отрицателния отговор от 26.03.2026 г. органът е упражнил предоставената му в чл. 5, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1560/2003 възможност и е изпратил искане за преразглеждане, придружено с всички допълнителни данни и доказателства за родствената връзка, съгласията и висшия интерес на детето.

С нотификацията от 11.06.2026 г. компетентните австрийски власти са постановили отказ за поемане на отговорност за кандидата. Този отказ е обоснован с изричния текст на чл. 17, параграф 2, първо изречение от Регламент (ЕС) № 604/2013, съгласно който хуманитарната клауза за събиране на роднини може да бъде приложена „преди да бъде взето първо решение по същество“. В случая първата молба за международна закрила на Я. А. Ф. е била разгледана по същество и отхвърлена с Решение № 4082 от 14.07.2025 г. на председателя на ДАБ, влязло в законна сила на 28.08.2025 г. В рамките на първото производство чужденецът не е представил доказателства за семейна връзка и изрично е заявил, че не поддържа контакт с баща си и не желае да отива при него.

Съгласно чл. 7, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 604/2013 доказателствата за присъствие на членове на семейството в друга държава членка се вземат предвид при прилагане на критериите по чл. 8 само при условие, че са представени преди по предходна молба на кандидата да има взето решение по същество. Тъй като по отношение на молителя вече е било налице влязло в сила решение по същество преди подаване на последващата молба, австрийските власти са се позовали на отпадането на предпоставките по чл. 17, параграф 2 от Регламента.

Хуманитарната клауза по чл. 17, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 604/2013 е факултативна норма, чието прилагане зависи изцяло от суверенната преценка и съгласието на замолената държава членка. При липса на съгласие от страна на Република А. българските административни органи не разполагат с правен механизъм или властнически правомощия, с които едностранно да принудят друга суверенна държава членка да приеме търсеция закрила чужденец. При надлежно проведен процес на запитване и постановен окончателен отказ от замолената държава членка да поеме отговорност, за решаващия орган при ДАБ не съществува друга законова възможност освен да постанови отказ за прехвърляне на основание чл. 67в, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. В тази хипотеза по аргумент от чл. 3, параграф 2, трета алинея от Регламент (ЕС) № 604/2013 компетентна за разглеждането на

молбата за международна закрила става държавата членка, в която се намира кандидатът – Република България.

Неоснователни са доводите в жалбата за нарушаване на принципа за висшия интерес на детето по чл. 6 от Регламент (ЕС) № 604/2013 и чл. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето. Висшият интерес на малолетния кандидат не може да бъде постигнат чрез постановяване на незаконосъобразно решение за разрешаване на прехвърляне, което фактически и правно не може да бъде изпълнено поради изричния отказ на приемащата държава. Напротив, чрез издаването на оспорения отказ за трансфер и определянето на Република България като компетентна държава се осигурява бърз и ефективен достъп на детето до производство по същество по допуснатата му последваща молба, като се предотвратява поставянето му в състояние на правна несигурност. През целия период малолетният се ползва от всички предвидени в закона права – осигурено настаняване в приемно семейство, представителство от адвокат и социален работник, достъп до образование и медицинска грижа. Отделно от това, след приключване на производството по същество в България, за бащата и детето остава открита възможността за събиране на семейството по общия ред на Директива 2003/86/ЕО на Съвета относно правото на събиране на семейството.

С оглед изложеното оспореното решение се явява законосъобразно – издадено е от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на административнопроизводствените правила, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 85, ал. 3 от ЗУБ, Административен съд – София-град, Първо отделение, 84 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. А. Ф., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], действащ чрез назначения му особен представител – адвокат В. Л. от АК – Х., против Решение № 13930/14.06.2026 г. на решаващ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 67в, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е отказано прехвърлянето му в Република А..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: